Kronik af

Marc Jacobsen, Lektor, Forsvarsakademiet

Forsker: Grønlænderne stoler ikke på Trump. Det kan ændre sig, hvis han gør dem alle til millionærer

En militær annektering af Grønland står ikke lige for. Det er langt mere sandsynligt, at Trump vil forsøge at forføre grønlænderne. Hans største udfordring er dog tilliden. Men det kan ændre sig, hvis USA kan gøre hver af de 57.000 grønlændere til millionærer, skriver Marc Jacobsen.

Hvis Danmark skal dæmme op for Trumps ønske om at kontrollere Grønland, skal vi dels undgå at blive fremstillet som en dårlig partner af Grønland og dels undgå at blive set som villige til at forhandle om territorieovertagelse, skriver Marc JacobsenFoto: Saul Loeb/AFP/Ritzau Scanpix

Dette indlæg er alene udtryk for skribentens egen holdning. Alle indlæg hos Altinget skal overholde de presseetiske regler.

Washington Post skrev forleden, at Det Hvide Hus regner på, hvad det vil koste at overtage kontrollen med Grønland.

Skal man tro den velrenommerede avis, så er vi her vidner til Donald Trumps hidtil mest konkrete forsøg på at følge ord op med handling i forhold til Grønland.

Trump mener det faktisk. Det har vi indset.

Samtidig indikerer nyheden, at militær annektering ikke står lige for, men at USA snarere vil anvende blød magt og økonomiske incitamenter til at forføre Grønland over tid.

Tre særlige opmærksomhedspunkter

Dykker vi ned i artiklen, så er der tre punkter, som vi bør lægge særligt mærke til.

Her har vi Trump-administrationens største udfordring: tillid.

For det første er det værd at bemærke, at tre brændpunkter står højere end Grønland på Trumps sikkerhedspolitiske to-do-liste for 2025: En fredsaftale mellem Rusland og Ukraine, en fredsaftale mellem Israel og Hamas, og øget afskrækkelse af Iran.

Bestræbelserne på at opfylde de tre ambitioner vil lægge beslag på enormt mange ressourcer, så i det lys er det forståeligt, når en kilde karakteriserer Grønland som en 'bonus' længere nede på listen.

Med andre ord: Grønland fylder en del i kommunikationen – hvor symbolske besøg og ekstreme udmeldinger optager alverdens medier – men vi skal ikke forvente store substantielle initiativer lige med det samme.

For det andet bygger udregningerne på, at Grønland aktivt skal tage imod tilbuddet, såfremt det lykkes USA at præsentere sig som et attråværdigt alternativ til Danmark.

På den ene side skal USA kunne komme med en *deal*, der langt overskygger det nuværende bloktilskud og de øvrige økonomiske overførsler fra Danmark, mens USA på den anden side skal skabe tillid til, at man i øvrigt er en troværdig partner.

Og her har vi Trump-administrationens største udfordring: tillid.

For nok er de gode til at styre mediedagsordenen, men reaktionerne fra Grønland den seneste tid er ikke til at tage fejl af. Latter i kongressen, når Trump taler om "the incredible people of Greenland," trusler om militær annektering og J.D. Vances besøg på Pituffik Space Base har unægteligt forværret grønlændernes tillid til USA.

For det tredje lægger udregningen vægt på *cost-benefit*: Hvad kan USA få ud af Grønland til gengæld for de mange milliarder dollars? Det er altså ikke for grønlændernes brune øjnes skyld, men en iskold kalkyle, som afspejler Trumps geoøkonomiske tilgang til international politik.

Denne noget-for-noget logik har vi blandt andet set i forholdet til Ukraine, der forventes at give råstoffer til gengæld for amerikansk militærstøtte.

Når USA tilsvarende forventer, at udgifterne skal dækkes af indkomster fra minedrift i Grønland – som skitseret af organisationen American Action Forum – så vil det gå stik imod ønsket om øget autonomi.

Da Selvstyret blev indført i 2009, var netop retten til undergrunden et helt centralt element, så hvis man giver afkald på denne ret til gengæld for kolde kontanter, så vil det utvivlsomt være et tilbageskridt på selvstændighedsstigen.

Trumps grønlandsønske kan ikke tolereres

Imens vi venter på, om Det Hvide Hus rent faktisk regner sig frem til et tilbud, gør regeringskontorerne i Nuuk og København klogt i at overveje de næste træk.

En mulighed er, at udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen (M) og hans grønlandske modpart, Vivian Motzfeldt (Siumut), bliver inviteret til Det Hvide Hus, ligesom vi så i efteråret 2019, da deres daværende pendanter – Jeppe Kofod (S) og Ane Lone Bagger – tog til Washington D.C. få måneder efter Trumps første købside.

Kan USA gøre hver af de 57.000 grønlændere til millionærer, så vil flere givetvis være modtagelige over for amerikanske tilnærmelser.

Som nære allierede, trods alt, og alvoren taget i betragtning vil Danmark og Grønland ikke kunne afvise en sådan invitation, men de skal i så fald være ekstraordinært opmærksomme på, hvilket narrativ besøget indgår i.

Hvis USA lykkes med at *frame* besøget som første skridt i en forhandling, så risikerer vi, at det signalerer villighed til at afgive territorium. Det vil i sig selv være et nederlag, så det skal vi for alt i verden undgå.

I stedet gør Danmark og Grønland klogt i fortsat at styrke fortællingen om, at USA allerede har de facto militær kontrol over Grønland, og at de kan styrke deres militære tilstedeværelse og investere i minepotentialet uden at eje landet.

Samtidig skal man kraftigt signalere til USA og resten af verden, at man ikke tolererer trusler mod statens suverænitet og territorielle integritet. Det vil understrege, at en annektering er imod international lov, mens det vil styrke sympatien blandt Danmarks og Grønlands nære allierede.

Danmark og Grønland må gøre op med de fælles mørke kapitler

En anden mulighed er, at vi vil se amerikanske aktører puste til fortællingen om, at Danmark er en dårlig partner for Grønland.

På den måde kan de via officielle taler, sociale medier og andre former for indflydelse forsøge at slå en kile i rigsfællesskabet og portrættere sig selv som et bedre partner på vejen mod selvstændighed.

Kan USA samtidig gøre hver af de 57.000 grønlændere til millionærer, så vil flere givetvis være modtagelige over for amerikanske tilnærmelser.

For at dæmme op for det skal Danmark og Grønland fortsat gøre op med de fælles mørke kapitler og sammen lægge en plan for, hvordan Grønland kan tage næste skridt på selvstændighedsstigen uden at blive en del af USA.